

درس‌های ماه مبارک رمضان در کلام رهبر انقلاب

رهبر معظم انقلاب اسلامی می‌فرماید: یکی از درس‌های بزرگ ماه رمضان که در خلال دعا و روزه و تلاوت قرآن در این ماه باید آن را فرا بگیریم، این است که با چشیدن گرسنگی و تشنگی، به فکر گرسنگان و محرومان و فقرا بیافتیم.

منبع: خبرگزاری تسنیم

کتاب «آداب روزه‌داری، احوال روزه‌داران» شامل گزیده‌ای از مجموعه توصیه‌ها، نصایح، مواعظ و تحلیل‌های رهبر انقلاب، یکی از بهترین نمونه‌ها در تبیین دقایق و ظرائف معارف ماه رمضان است که در فرازهایی از بیانات معظم‌له در ماه‌های رمضان سال‌های 1369 تا 1390 ارائه شده است. در این اثر که به‌اهتمام علیرضا مختاریپور قهرودی تدوین و از سوی انتشارات انقلاب اسلامی منتشر شده، ضمن حفظ ترتیب زمانی بیانات معظم‌له، برای دسترسی آسان‌تر علاقه‌مندان به محورهای مباحث، فهرستی جامع از کلیدها و موضوعات متعدد مندرج در این مجموعه ارائه شده است.

*** اینک به مناسبت فرا رسیدن ماه مبارک رمضان، به بیاناتی از رهبر معظم انقلاب اسلامی درباره درس‌های ماه مبارک رمضان اشاره می‌شود:**

نتیجه روزه‌ی ماه رمضان ذخیره تقوا در دل و جان ماست که باید ما را در راه‌های پُر پیچ و خم زندگی در طول سال مدد و صراط مستقیم را برای ما تضمین کند. ماه رمضان با همه عظمت، کرامت و فضای انباشته از رحمتش سپری شد و مردم مسلمان در سراسر عالم در این ماه به برکت روزه و توسل و دعا و ذکر و تلاوت قرآن، دل‌ها و جان‌های خود را نورانی‌تر و به خدا نزدیک‌تر کردند.

به برکت ماه رمضان، برای مسلمان فرصتی پیش می‌آید که باید از آن در جهت تقویت حیات معنوی و نشاط مادی خود استفاده کند. یکی از درس‌های بزرگ ماه رمضان که در خلال دعا و روزه و تلاوت قرآن در این ماه باید آن را فرا بگیریم و استفاده کنیم، این است که با چشیدن گرسنگی و تشنگی، به فکر گرسنگان و محرومان و فقرا بیافتیم. در دعای روزه‌های ماه رمضان می‌گوییم: «اللَّهُمَّ اغْنِ كَلَّ فَقِيرِ اللَّهُمَّ أَشْنِعْ كَلَّ جَائِعٍ، اللَّهُمَّ اكْسُ كَلَّ عُرْيَانٍ»، این دعا فقط برای خواندن نیست؛ برای این است که همه خود را برای مبارزه با فقر و مجاهدت در راه از بین بردن غبار محرومیت از چهره محرومان و مستضعفان موظف بدانند.

این مبارزه، یک وظیفه همگانی است. در آیات قرآن می‌خوانیم: «أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالذِّينِ قَدْ لِكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ وَ لَا يَخْضُ عَلَى طَعَامِ الْمِسْكِينِ». یکی از نشانه‌های تکذیب دین این است که انسان در مقابل فقر فقیران و محرومان بی‌تفاوت باشد و احساس مسئولیت نکند. در ماه رمضان به برکت روزه، طعم گرسنگی و تشنگی و نرسیدن به آنچه اشتهای نفس انسان است را درک کردیم و چشیدیم. این باید ما را به احساس مسئولیتی که اسلام در قبال مسأله مهم فقر و فقیر از یکایک مسلمانان خواسته است و بر دوش آنان وظیفه نهاده است، نزدیک کند.

البته علاج فقر به شکل اصولی در هر جامعه‌ای، از راه استقرار عدالت اجتماعی و نظام عادلانه

در محیط جامعه است، تا کسانی که اهل دست‌اندازی به حقوق دیگرانند، نتوانند ثروتی را که حق همگان است، به سود خود مصادره کنند. این یک وظیفه دولتی و حکومتی است؛ اما مردم هم به نوبه‌ی خود وظیفه سنگینی بر دوش دارند. اجرای برنامه‌های اجتماعی فقط در بلند مدت و میان مدت و به تدریج امکان‌پذیر است؛ اما نمی‌شود منتظر ماند تا برنامه‌های اجتماعی به ثمر برسند و شاهد محرومیت محرومان و فقر گرسنگان در جامعه بود. این وظیفه خود مردم و همه کسانی است که می‌توانند در این راه تلاش کنند.

همه باید خود را موظف به مواسات بدانند. مواسات یعنی هیچ خانواده‌ای از خانواده‌های مسلمان و هم‌میهن و محروم را به دردها و محرومیت‌ها و مشکلات خود تنها نگذاشتن؛ به سراغ آنها رفتن و دست کمک‌رسانی به سوی آنها دراز کردن. امروز این یک وظیفه جهانی برای همه انسان‌هایی است که دارای وجدان و اخلاق و عاطفه انسانی هستند؛ اما برای مسلمانان، علاوه بر اینکه یک وظیفه اخلاقی و عاطفی است، یک وظیفه دینی است. به همسایه‌ها و فقرا رسیدگی کنید، یکی از عواملی که نمی‌گذارد دست کسانی که توانایی کمک دارند، به یاری فقرا دراز شود، روحیه مصرف‌گرایی و تجمل در جامعه است. برای جامعه بلای بزرگی است که میل به مصرف، روز به روز در آن زیاد شود و همه به بیشتر مصرف کردن، بیشتر خوردن، متنوع‌تر خوردن، متنوع‌تر پوشیدن و دنبال نشانه‌های مد و هر چیز تازه برای وسایل زندگی و تجملات آن رفتن، تشویق شوند. چه ثروت‌ها و پول‌هایی که در این راه هدر می‌رود و از مصرف شدن در جایی که موجب رضای خدا و رفع مشکلات جمعی از مردم است، باز می‌ماند!